

Tekst Gal.1: 11 *Maar ik maak u bekend, broeders, dat het Evangelie, hetwelk van mij verkondigd is, niet is naar den mens.*

Het Evangelie is niet naar de mens

Op het IZB symposium gaf prof. dr. A. van de Beek commentaar op het jubileumboek (65 jarig jubileum) “Uitgedaagd door de tijd”. Zie R.D. 7-12-2000.

Van de Beek stelde dat de mens een verloren schepsel is. “Dat kun je oude koek noemen, benepen en schadelijk voor de communicatie. Maar een goed contact met de moderne mens krijgen we wanneer wij beseffen dat wij verdorven zijn en dat God de dood van het kruis heeft ondergaan en dáár het leven met ons deelt”.

Van de Beek vond dat in het boek weinig de naam van Christus wordt genoemd. “Het gaat in het boek om de kerstening op weg naar het Koninkrijk. Maar cultuur verdraagt zich niet met de verkondiging van Christus. Ik mis een radicale cultuurkritiek. Het probleem van de kerk is niet dat ze te weinig, maar te veel rekening houdt met de mens. Je mag in deze tijd alles zeggen, behalve dat de mens een verloren mens is en alleen door Christus verzoend kan worden. Niet de mensen, maar Christus moet centraal staan”.

Drs. P.L. de Jong uitte de volgende kritiek: “Het lijkt wel of wij weer twintig jaar terug zijn. Hoe moet je dan communiceren? Welk kerkbegrip hanteert u dan? Dat moet wel een smal kerkbegrip zijn”.

“Inderdaad, beaamde Van de Beek, de kerk staat aan de rand van de samenleving, net zoals de profeten in Israël. Zij werden toen gezien als de zwartekousenkerken. Neem ook de prediking van Paulus: ze geloofden er in die tijd geen fluit van. Dat is de werkelijkheid van het Evangelie”.

Drs. H. de Leede vroeg over welke mens Van de Beek sprak. “Het gaat toch om de concrete mens in de concrete geschiedenis? En waar blijft de inculturatie dan van het Evangelie?”

Daarop antwoordde Van de Beek: “Elke cultuur staat onder het oordeel. Als u het hebt over de mens, dan moet het gaan over déze Mens (Christus). Het missionaire ligt niet in het zoeken naar een aanknopingspunt, maar in het blootleggen waar we aan sterven. We willen er niet aan dat *het Evangelie niet naar de mens is*”.

Het is opvallend dat Van de Beek dergelijke taal onomwonden uitspreekt. Die taal hoort en leest men vandaag de dag niet elke dag. Zelf heb ik daar ook al meerdere malen op gewezen in mijn geschriften, dat er in de mens géén ontvankelijk hart is, en ons hart zoals het is, geen aarde is die het goede zaad ontvangt en vruchten voortbrengt. Het Evangelie landt niet bij de mens. Daar willen wij wel niet aan, maar het is de werkelijkheid van alle dag. Naar de profeten werd bijna niet geluisterd. De oproep van Johannes de Doper vond wel enig gehoor, maar werd door weinigen opgevolgd. De prediking van de Heiland werd door velen beluisterd en soms was men verblijd over de aangename woorden. Maar velen volgden Hem om de tekenen, de sensatie. Wanneer de woorden te confronterend werden, verlieten ze Hem, of dreigde men Hem van een steilte af te werpen. Ook de boodschap der Apostelen vond geen massale ingang bij de mensen.

De kerk en het Evangelie

Algemeen spaart men de mens en hanteert de kerk en de geestelijke stand een mens (milieu)vriendelijk Evangelie, waarbij men de mensen godsdienstig leert worden. Men durft de mens niet uit te schilderen in zijn ware aard en gedaante. Dan houdt de kerk weinig of geen klanten meer over. En nu ja, daarvan moeten de geestelijken toch hun inkomsten zien te ontvangen.

Nee, wanneer de mens in zijn ware gedaante wordt uitgebeeld, vindt men de rede hard, moeilijk en te radicaal. Daarom zoeken de geestelijken liever naar aanknopingspunten in de mens, om de mens te paaien, om van hem een godsdienstig mens te maken, dat ook nog wat geld kan missen voor degenen die het “behoud van zijn zielenheil” zouden beogen. En dát is dan de kerk-cultuur, al vele eeuwen lang. Het is een klantenzaakje.

De mens in zijn ware gedaante laten zien, nee, dat doen de kerken niet. De geestelijken verstaan meest waarschijnlijk zelf het Evangelie niet, doordat zij zichzelf niet in ogenschouw hebben genomen in de Wet, en menen dat zij nog niet zo kwaad zijn en het goed menen met de godsdienst.

Wanneer men vandaag de dag wil weten wie en wat de mens is, dient men niet naar de kerken te gaan, want daar bloeit de tempelhandel welig en fris. Nee, om te weten wat de mens is, moet men naar criminologen gaan. Of ga eens een poosje naar de rechtbanken en volg

de strafzaken. En wie oplettend het nieuws volgt, zal zich een niet al te optimistisch beeld vormen van de mens.

De kerken prediken algemeen een Evangelie wat bij de mens past, met een aangepaste bekering. Het gaat daarbij om een geloof in en vanuit de mens, die zich in zijn geweten enigszins voelt aangesproken door de geestelijken en zichzelf beangst voelt voor het oordeel en het hiernamaals.

De mens is een gevallen zoon van zijn Schepper, die zichzelf is gaan aanbidden in plaats van zijn Schepper. Dat is dwaas, en dat wordt nog wel ingezien ook, maar toch doet en wil men niet anders. Men kan niet anders, doordat het de natuur van de mens is geworden. Wanneer mensen in anderen een leven van zelfovergave aanschouwen, vinden zij dat prachtig. Zo behoort het en men is er soms jaloers op. Maar zelf doen, nee, dat kan en wil men niet. De zelfzucht blijft heer en meester in het domein van de menselijke geest. Hooguit zal men zichzelf zien te beschaven. Let wel, beschaven. Dat is fatsoeneren, godsdienstig worden.

De Farizeeën hadden de opvatting dat de mens zichzelf door de werken der Wet voor Elohim aangenaam kon maken. De mens moest van zichzelf een rechtvaardige zien te maken. Als bedelaar wil de mens niet tot Elohim komen. Onder dat juk, dat in feite een oordeel is, gaat de mensheid gebukt. Daarom zien wij in alle godsdiensten dat het gaat om wat de mens presteert, de plichten. De enige weg van de menselijke verlossing zou volgens alle godsdiensten lopen via de mens zelf. Men ziet nog wel in dat de mens een gebondene is, een jukdrager. Maar dat er in de mens geen enkele kracht is tot zelfverlossing, miskent men algemeen. Voor een godsdienst van zelfredding hebben de mensen álles over. “Wat moeten wij doen?” is de veel gehoorde vraag, waarop de geestelijken hun antwoord terstond klaar hebben: “Wordt godsdienstig en ga naar onze kerk!”

Totale verdorvenheid?

De gehele wereld ligt in het boze, volgens 1Joh.5:19. En van die wereld zijn wij allen een klein deel. Dus ligt ieder mens in het boze. Er is geen enkel stil eilandje op aarde wat niet in het boze ligt, waarop wij ons zouden kunnen terugtrekken om ons hart omhoog te heffen. In het

menselijk hart is ook geen enkel stukje ongerepte natuur wat niet bedorven is en niet onder de vloek ligt. De leegheid, de angst, de onzekerheid kan door niets van onszelf worden weggenomen!

Nee, heel duidelijk stelt de Schrift dat de mens zónder hoop leeft, buiten de Schepper en van Hem vervreemd. Ef.2:12.

Met het kleine beetje fatsoen wat nog in de meeste mensen aanwezig is krachtens opvoeding en cultuur, zal men niet de strijd kunnen aanbinden met de duivel en de dood. De Schrift stelt alle eigenverwachtingen teleur, geeft geen enkele hoop om via het menselijk streven zichzelf te bevrijden van de gebondenheid. De mens heeft in zichzelf géén toekomst. Alleen het Woord van Elohim tot de mens gericht geeft onwankelbare hoop. Helaas, de mens wantrouwt Zijn Schepper en Zijn Woord. Dat kan niet waar zijn.

Johannes de Doper had aanvankelijk succes met zijn prediking. Dat was het gevolg van het feit dat de mensen zagen dat hij een mens uit één stuk was, radicaal, naast hen staande. Johannes predikte niet uit de hoogte over de hoofden heen, en ook niet uit de laagte van “och mocht het nog eens gebeuren”. Nee, hij predikte recht toe recht aan, doelgericht, zodat de mensen zichzelf erin herkenden. Hij riep in hun harten iets wakker, waardoor zij alle grond in zichzelf voelden wegzinken. Men respecteerde hem, daar zelfs de Farizeeën geen kwaad woord over hem durfden uitspreken. Zelf had Johannes met de wereldorde afgerekend. Hij stond naast de samenleving en menselijke orde, leefde in de woestijnen van wat honing en wilde sprinkhanen. Hij kon zichzelf vergeten, verloochenen, en daarom kon men zijn woorden enigszins verdragen, omdat men zag dat hij er zélf naar leefde. Men werd niet kwaad op hem wanneer hij de zonde bij name noemde. Wonderlijk, er is soms in de brutaalste mens iets dat nog wil gezegd zijn, dat de waarheid nog wil aanhoren. Of men het ook zal opvolgen en doen is een tweede. Wanneer men ziet dat iemand uit overtuiging spreekt, wil men nog weleens luisteren wat er gezegd wordt. Helaas zijn er zo weinig mensen die uit overtuiging spreken en ons zeggen waarop het staat en hoe het met ons gesteld is. U kunt het echter ook meemaken, dat mensen nog geen twee woorden van u kunnen aanhoren. Terstond wekt dat irritatie.

De Heiland was een keer in Nazareth in de plaatselijke synagoge, en Hem werd gevraagd uit de boekrol van de profeet Jesaja te lezen. Het is

de gewoonte in de synagogen dat men bij het lezen van de Godswoorden altijd staat, en zodra men met lezen klaar is, gaat men zitten.

Toen de Heiland klaar was met lezen ging men dus zitten en was het muisstil. Aller ogen waren op Hem gericht. Hij begon met een uitlegging van het gelezene en vertelde over de Messias, en dat Hij de Beloofde was. Door zijn gloedvolle woorden waren de mensen aangedaan en licht geraakt. Wat een eer voor hen dat er uit dat verachte plaatsje Nazareth nu ook toch eens een profeet was voortgekomen. Zoals het nu een hele eer is voor een klein gehucht als er een dominee voortkomt uit hun kring.

Zij hadden veel over Hem gehoord, over zijn spreken, krachten, wonderen en tekenen. Maar nu zagen ze Hem in levende lijve en wilden zij ook wel eens een aantal wonderen en tekenen zien. Nu moet Hij zijn gaven maar eens demonstreren! Laat Hem nú eens tonen dat Hij de bliksem uit de hemel kan oproepen en in de synagoge kan laten inslaan, zónder dat er iets verbrandt, of iets dergelijks. Laat Hem eens iets spectaculairs doen, dan kan men Hem tenminste eervol bejubelen.

Maar nee, géén wonderen! Hij is toch veel anders dan men aanvankelijk dacht. Hun voorstellingen stemden niet overeen met de werkelijkheid. De mensen wilden slechts aan de buitenkant blijven. Men mag van de mensen alles en nog wat vragen, indien het maar uitwendig blijft. Vraag niet om hun hart, en dáár vroeg de Heiland om. Daarop ontbrandde hun haat. En dat nam zulke grove vormen aan, dat het Hem bijna Zijn leven kostte. Zij wilden hun innerlijk leven niet bloot leggen, niet prijsgeven! Van bekering wilden zij niets weten. En indien er al over bekering gesproken mocht worden, dan wel in de weg waarin zij dat gaarne hoorden, traditioneel, goed gereformeerd, of zo.

De mens

De mens wil, zoals hij is, altijd anders gaan dan zijn Schepper. En dat is de definitie van zonde, het ánders willen dan de Schepper.

Dat het Evangelie niet naar de mens is, komt doordat het Evangelie niet uit en van de mens is (gelukkig maar). Het Evangelie komt van Elohim in Christus tot ons en voldoet niet aan de eisen en wensen der mensen. Het Evangelie eist dingen die dwars tegen de mens ingaan. Het Evangelie confronteert de mensen met dingen waaraan zij geen lust hebben, die boven het menselijk kunnen uitstijgen. Het Evangelie

noemt de mens een vervloekt schepsel, niet één uitgezonderd. Het zegt dat wij doden zijn in de zonde, misdadigers, haters, zondaren die hopeloos verloren zijn indien er geen reddende arm van omhoog naar ons wordt uitgestoken. En die helpende hand is er, maar deze durven wij af te wijzen!

Het Evangelie belooft ons toekomstig heil, volkomen verlossing van het kwaad, om niet. Dat lijkt te mooi om waar te zijn. Daarbij komt dat dit voor de aardgebonden mens geen prioriteit heeft, daar de mens probeert er nog wat van te maken op de vervloekte aarde.

En dat Elohim grote zondaars aanneemt, voor wie wij ons een beetje zouden schamen om er samen mee genoemd te worden, baart ons ergernis en afschuw. Wij vinden dat het Evangelie te veel én te weinig van ons eist.

Rechtvaardiging en vrijspraak voor niets, vinden wij te weinig, te goedkoop, onze eer te na. Het wordt ons ál te gemakkelijk gemaakt. Maar aan de andere kant moet Elohim het ons ook weer niet te moeilijk maken en van ons vragen dat wij ons leven dienen te verliezen om het te gewinnen, dat wij onszelf dienen te verloochenen en Hem te volgen, dat wij ons rechteroog uit zouden trekken als het ons ergert, etc. Nee, daar zien wij liever maar van af.

Hoe komt het dat het Evangelie niet naar de mens is?

Daarop geeft Paulus het antwoord, nl. dat hij het ook niet van een mens heeft ontvangen, maar door openbaring van Jashua ha Messiah. Daarin zien wij de wet van oorzaak en gevolg. Van Elohim, dus niet van de mens, niet náár de mens. Uit de mens zou naar de mens zijn.

De eis van het Evangelie is een deel van Elohims puzzel dat niet in onze legpuzzel past, op geen enkele wijze. Wanneer theologen het Evangelie pasklaar maken, de bekering en het geloof aanpassen, dan is het daarmee tegelijk geen waarachtig Evangelie meer.

Er is een gehele wedergeboorte, vernieuwing van geest, overgang in Christus, overzetting uit de dood in het leven, trekking uit de macht der duisternis en overplaatsing in het rijk van Elohims liefde nodig, voordat een mens het Evangelie kan ontvangen. Er is een sterven aan de Wet, een verliezen van eigen leven, een verfoeien van zichzelf, en hartelijk berouw, een kennen van eigen verlorenheid, een goedkeuren van Elohims eis der Wet nodig, alvorens het Evangelie heilzaam zal werken en post zal vatten in het hart van een zondaar.

Het Evangelie is averechts en dwars tegen de natuur van de mens in, daar het van hemelse oorsprong is. Wanneer het Evangelie niet naar de mens is, dan dienen wij op te houden mens te zijn, d.w.z.. te sterven aan onszelf, ons leven te verliezen, om het te behouden.

Vandaar dat het Evangelie voor de joden een ergernis was en voor de Grieken een dwaasheid. Alleen voor hen die geloven is het een kracht van Elohim tot zaligheid.

Het gevolg is dat een prediking die niet irriteert en de mensen in het harnas jaagt, geen vruchten zal afwerpen. Alleen door een Godswonder zullen wij met het Evangelie in overeenstemming worden gebracht.

De mensen maken er een spelletje van. Ze menen dat Elohim is zoals zij zijn. Men belijdt nog wel met de mond zondaren te zijn, maar dat is toneel. Het is geen ernst. Het verzet is niet gebroken.

Th. van der Groe in zijn Biddagspredicaties, 1 maart 1775, p.323.

Van der Groe laat zich uit over de eigengerechtigheid van de mensen, en plaatst daar tegenover het genadewerk.

“Dit spinnewebbe word grof gesponnen in de Roomsche; fijnder in de Remonstrantsche; doch zeer fijn in onze Gereformeerde kerk.

Daar spint en weeft men ‘t alles listig, met zuiver Evangelietermen, gezonde woorden en waarheden, en met een gedaante van geestelijke kennis en Godzaligheid; zodat dit fijne spinrag niet gezien kan worden, dan door ogen, die God geopend heeft, en die ‘t met bittere tranen kunnen bewenen”.

Wat is waarheid?

De waarheid van het Evangelie is de grootste macht en kracht ter wereld. Een kracht van Elohim tot zaligheid. In het Grieks is er sprake van dunamis, daar zit het woord dynamiet in, dus als springstof.

Er zijn vele mensen heel enthousiast over de waarheid. Zij zingen erover uit volle borst, maar missen jammer genoeg de overtuiging ervan in hun denken en doen.

De waarheid is onveranderlijk. Niemand vermag er iets tegen te doen. Wij kunnen met alle inwoners van de aarde niet de aarde optillen, noch de zon in haar loop tegenhouden. Wij kunnen met z'n allen de dood

niet tegenhouden. En zo zijn er vele dingen waartegen wij niets vermogen. Daaronder valt dus ook de waarheid. Dus moet de waarheid iets heel groots zijn, iets uitnemends. De waarheid is dan ook niet zomaar een mening, een gedachtenspinsel van kerken of mensen. Wat de waarheid precies wél is, is nagenoeg niet met woorden te omschrijven. De Bijbel vergelijkt haar met het hemelrond, dus met iets dat voor ons ongrijpbaar is, maar wat wij wél zien als iets onwankelbaars. De waarheid is in één Persoon samengebundeld, in Christus, als de Weg, de Waarheid en het Leven. Wie Hem kent, bezit Hem, en heeft de Waarheid gezien, gevoeld en aanschouwd.

Al is de gehele wereld verleugend. Al zouden alle mensen het Evangelie afwijzen. Dan nóg staat de waarheid pal overeind en vermag niemand iets daartegen. De waarheid is niet van mensen afhankelijk. Leugens kunnen óns wel schaden, maar de waarheid niet. De waarheid is constant. De leugen vernietigt vroeg of laat zichzelf.

Wanneer de waarheid zó verheven is als wij omschreven, is het duidelijk dat zij niet naar de mens is, noch naar de mens ziet. De mens kan de waarheid dan ook niet verdedigen, dat is onmogelijk. Sommige mensen en kerken menen het vast en zeker dat zij de enigen nog zijn die de waarheid hebben, en deze moeten verdedigen. Daartoe stelt men wetten, geloofsbelijdenissen en dogma's op. Wat naïef. Goede wijn behoeft geen krans.

Wie de waarheid kent, hóeft er als zodanig niet voor te strijden, maar zal getuigenis ervan geven en haar tot openbaring brengen aan anderen. Algemeen wordt de waarheid miskend, dikwijls ook door hen die er zich met hun mond voor inzetten. En dat is toch juist de weg waarin de waarheid tot volle overwinning komt.

De waarheid maakt vrij, vrij van de waan dat wij de waarheid zouden moeten verdedigen en er dus iets tegen vermogen te doen.

Wanneer wij niets tégen de waarheid vermogen, is het logisch dat wij er ook niets vóór kunnen doen, hoe goed dat ook bedoeld moge zijn.

Wel kunnen en mogen wij ons in de waarheid verheugen en die blijdschap uitstralen. Wel kunnen wij er ons profijt en voordeel van trekken, hetwelk gelukkig maakt. Aanleren kunnen wij de waarheid niet, ook niet via catechisaties, of id. De waarheid is uniek. Ze is veelal stilzwijgend en maakt geen ophef. Zij verheft haar stem niet op de straten.

Wat een wáár christendom is, weten wij vandaag de dag nagenoeg niet meer. En waarom niet? Omdat wij de leugen liever hebben dan de waarheid.

De mens in Christus is in de waarheid. Zijn leven is een getuigenis, een zwaard. Hijzelf draagt dat zwaard niet. Nee, hijzelf is dat zwaard, waardoor de overwinning reeds is behaald.

Doordat de mensen een ánder Evangelie hebben aangenomen, waarbij het niet meer absoluut noodzakelijk is dat een verloren zondaar Christus bewust leert kennen door een hemelse openbaring, zoals in Gal.1:16 staat, is er geen doorbraak te verwachten.

Wij hebben over het christendom en het geloof een kleed geworpen met allerlei franjes, toeters en bellen eraan, om het op te smukken. En daarmee zijn wij tevens het kennen van de waarheid kwijtgeraakt.

Wij zullen ons dienen te ontdoen van alle ballast, om de kern, de werkelijkheid terug te vinden.

Gal.1:16 De openbaring van Christus aan de zondaar

15 Maar wanneer het Gode behaagd heeft, Die mij van mijner moeders lijf aan afgezonderd heeft, en geroepen door Zijn genade,

16 Zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Denzelven door het Evangelie onder de heidenen zou verkondigen, zo ben ik terstond niet te rade gegaan met vlees en bloed;

In “De Wachter Sions” dd. 14-12-2000 schrijft ds. F. Mallan in de rubriek “Antwoord per brief” aan een mevrouw over bovengenoemde tekst, wat het betekent wanneer het Gode behaagt Zijn Zoon in ons te openbaren.

Wij wilden uit dit schrijven een en ander overnemen en kritiseren, temeer daar dat in het raam van deze brochure past. Immers, Paulus begint in de Galatenbrief te zeggen dat het Evangelie niet naar de mens is, en dat hij het ook niet van een mens heeft ontvangen, maar door openbaring.

Ds. Mallan neemt in zijn antwoord eerst een aanloopje en zegt dat de bekering van Paulus toch wel zeer bijzonder is geweest, maar dat er door ons allen toch wel wat van gekend moet worden. Dan zegt hij dat

Christus toch zulk een verborgen Persoon is voor de ziel. En waarom? Waar het de Allerhoogste behaagt Zijn Zoon in het hart van de zondaar te openbaren, daar is die Persoon niet verborgen, maar juist bekend!

Daarna splitst hij de godheid, waarbij hij vindt dat de 1e Persoon van het Goddelijk Wezen ook zo verborgen is, en de Handhaver zou zijn van de geschonden gerechtigheid. Deze Persoon als zodanig zou de zondaar het eerst leren kennen, en daarna zou het “den Heere behagen om de ziel tot enige kennis van de weg der verlossing te brengen”. Maar, zo vervolgt hij, dan verstaat de ziel ook nog niet de diepe betekenis van dat Goddelijk welbehagen in Christus, etc. Wél zou daar volgens hem een onuitsprekelijke Goddelijke liefde worden gemaakt, met persoonlijke insluiting dat God hem, aan wie deze weg der verlossing bekend wordt gemaakt, heeft liefgehad, etc.

Vervolgens citeert hij Erskine uit een preek over “Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien”.

Christus zou volgens ds.M. tijdens Zijn omwandeling veel naar de Vader hebben heen geweest, hetwelk de discipelen maar slecht zouden hebben verstaan. Er was volgens ds.M. heel wat nodig bij de discipelen om hen te doen weten wat het zeggen wil: “Het heeft Gode behaagt Zijn Zoon in mij te openbaren”. En, er valt nog wel veel meer over deze openbaring te schrijven zegt hij, maar dat laat hij er maar bij, met de wens dat het Gode mocht behagen Zijn Zoon in ons te openbaren.

Wanneer je dit schrijven goed op je in laat werken, stelt het je grotelijks teleur. Is dat nu alles wat er te schrijven valt over zulk een grote en betekenisvolle zaak? En zou Paulus werkelijk bedoeld hebben dat Christus aan de zondaar wordt geopenbaard als een soort Sluitstuk en Eindfase in de “weg der bekering”, zoals men dat typeert? Volgde Paulus zulk een systematische weg, waaraan vooraf een soort “levendmaking” zou ten grondslag liggen, waarbij de zondaar Christus nog niet zou kennen?

Ds. Mallan heeft het wel óver de openbaring van Christus aan de zondaar gehad, maar is in gebreke gebleven te schrijven waarin dat bestaat, wat het inhoudt en hoe dat eraan toe gaat, en met welke grote verwondering dat gepaard gaat en wat het uitwerkt in de zondaar.

Vanwaar deze manier van schrijven, om juist bij het behandelen van een tekst als Gal.1:16 niet op eenvoudige en duidelijke wijze te zeggen wát dat precies inhoudt?

Voor Paulus is deze openbaring niet een supplement, een surplus, een extra wat desnoods gemist kan worden, en de zondaar evenwel behouden kan worden zonder deze openbaring. Voor Paulus is deze openbaring het één en al, het grote keerpunt in het leven van een zondaar, waarbij hij uit de dood overgaat in het leven. Terstond, zegt Paulus, ben ik niet meer te rade gegaan met vlees en bloed. En dan moet ds. Mallan dezelfde Erskine maar eens lezen wat hij te zeggen heeft over Gal.1:16 en 17!

Dat “terstond” wijst op een radicale omkeer, ineens in een punt des tijds, waarna Paulus Christus ging prediken. Door de openbaring van Christus aan hem werd hij geheel vernieuwd, overgezet uit het rijk van de duisternis in het rijk van Gods liefde.

Zie wat wij zelf daarover hebben geschreven in ons boek “Geloofszekerheid: ineens en voor altijd”, op p.348vv.

Alles wijst erop in het schrijven van ds. Mallan dat hij deze wonderbare openbaring waarschijnlijk zelf mist, dus in feite overal nog buiten staat, en iets ervoor houdt wat het niet is. Daarvan behoeven wij niet vreemd op te kijken, want dat is meerdere malen geschied. Ook Th. van der Groe had zich daarin vòòr zijn ware bekering vergist. Vergissen is menselijk, maar het terechtbrengen en het openbaren van Christus aan het hart, is Goddelijk.

De visie van ds. F. Mallan:

De bekering zou bestaan in een “weg” waarlangs het Goddelijk Wezen Zichzelf aan de zondaar bekend maakt. Dat zou aanvangen met een soort “levendmaking”. Daarbij zou de zondaar Christus nog niet kennen, daar Christus zo’n verborgen Persoon zou zijn.

Daarna zou de zondekennis komen, als gevolg van het kennen van de 1e Persoon, als Handhaver van de geschonden gerechtigheid.

Dan zou er enige kennis volgen van de weg der verlossing (dat noemt men wel een “ontsluiting in de weg”).

Daarbij zou er nog geen kennis zijn van Gods welbehagen in Christus, maar wel een smaken van Gods eeuwige liefde met een zekere persoonlijke toe-eigening.

Dan zou de zondaar wel omgang hebben met Christus, die dan steeds maar heen zou wijzen naar de Vader. En er zou dan steeds meer kennis

komen van de Persoon des Middelaars. Dat zou gepaard gaan met grote liefde.

De door ds. Mallan aldus voorgestelde “weg der bekering” is echter vreemd aan de Schrift en is een product van enkele mannen die leerlingen waren van de Reformatoren, en meer nog van de Nadere Reformatoren. Wij noemen hier met name J. Maccovius.

Christus is niet het Sluitstuk, maar het Begin van het nieuwe leven. Hij wordt niet gevonden en Hij maakt Zichzelf niet bekend aan het einde van een min of meer lange “bekeringsweg”, maar Hij is het Begin van de bekering. In Hem is álles, en wie Hem gezien heeft, die heeft tegelijk in Hem de Vader gezien. Dus niets van al dat discipeltjes-gedoe die nog niets van de Vader zouden hebben geweten.

Geen spreken óver, maar uit de openbaring, dát is het indrukwekkende en Goddelijke ervan. Een schoolmeester kan prachtig vertellen over de regenwouden van de Amazone, en je ziet het als het ware voor je. Zelf is hij er niet geweest, en heeft zijn kennis van horen zeggen, of van lezen.

Wanneer er iemand is die zelf in de regenwouden is geweest en die een dia-vertoning geeft, vertelt hij geheel ánders, vertelt hij als aanschouwer! Dat verschil merk je terstond. En zo spreekt ds. Mallan wel óver de openbaring van Christus aan de zondaar, maar laat niets ervan blijken eruit te kunnen spreken, althans niet in dit schrijven. En juist daarop zitten vele mensen reikhalzend te wachten!

Waarom de tegenstrijdigheid dat het Goddelijk Wezen uit elkaar wordt gerafeld, en men eerst met de eerste Persoon zou te maken krijgen? Dit, terwijl ds.M. zelf de tekst aanhaalt: “Die Mij gezien heeft, die heeft de Vader gezien”. In Christus woont immers de ganse volheid der Godheid lichamelijk. Hij is het uitgedrukte beeld van Elohims zelfstandigheid. Wie Hem ziet en kent, ziet en kent álles tegelijk en ontvangt álles wat tot dit leven en de godzaligheid vannode is. Niet in stukjes en beetjes; nee, álles! In Christus komen geen mensen die zelf nog wat hebben. Armen heeft Hij met goederen gevuld, rijken ledig weggezonden. Doden horen Zijn stem en worden levend. Wanneer Hij het leven is, houdt dat in dat wij de dood zijn. Dat is enerzijds een verschrikkelijke kennis, te weten dat je een geestelijk dode bent en dat je ten dode bent

opgeschreven. Anderzijds is het een zalige wetenschap, want wij dienen wakker te worden om erachter te komen dat we slapen.

Wij geloven onze dood niet, totdat wij uit onze doodstaat ontwaken, op het horen van de stem van de Zone Gods, wanneer Hij over ons Zijn Licht laat schijnen. Elohims zelfopenbaring aan een mens in Christus in de belofte van het Evangelie valt geheel samen met het daadwerkelijk levend maken van die mens.

Hieronder volgt een stukje van Isaac Ambrosius, "Het zien op Jezus".

Christus moet in ons geopenbaard worden door Zijnen Heiligen Geest. Christenen! ziet op uwe harten, wat openbaringen van Christus in dezelve zijn, Paulus, sprekende van het Evangelie in het gemeen, doet in het bijzonder daarbij: "Het heeft Gode behaagd Zijnen Zoon in mij te openbaren." (Gal, 1 : 1516) en Petrus sprekende van het Woord Gods, zegt daarvan, "dat wij daar acht op hebben, 1 Petr, 1 : 19, totdat de dag aanlichte, en de Morgenster (dat is Christus) opga in uwe harten." (Openb. 22 : 16). Tot zoolang, niettegenstaande wij de Evangelische openbaringen rondom ons hebben, zullen evenwel onze harten vol duisternis zijn, maar wanneer Christus, dien de Profeet noemt: "de Zon der gerechtigheid," (Mal. 4 : 2); en Petrus: "de Morgenster," in ons zal opgaan. dan zullen wij vol licht zijn. Ik beken, dat ik somtijds verwonderd ben, dat in deze dagen, in dewelke zulke heerlijke openbaringen zijn van de schoonheden, zoetigheden en uitnemendheden van Jezus Christus, evenwel de harten der menschen in het gemeen nog zoo vol duisternis zijn. Maar dit neemt de verwondering weg, dat de harten zoo vleeschelijk zijn: "het licht schijnt in de duisternis, en de duisternis heeft hetzelfde niet begrepen." (Joh. 1 : 5) Leid een blind mensch door een heerlijke stad, en hoewel in dezelve zulke kostelijke dingen zijn; zoo kan hij nochtans dezelve niet waardeeren, want hij ziet die niet; hoewel "het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit den hemel (gelijk Johannes dat in zijn gezicht gezien heeft) toebereid is als een bruid, die voor haren man versierd is, ' (Openb, 21 : 2) zoo ziet nochtans de natuurlijke mensch geen muren, noch poorten, noch straten. Gij kunt hem zeggen: *het* is alles goud, jaspis en kostelijke steenen, maar om dat alles kan hij haar niet kostelijk oordeelen, helaas! hij ziet dezelve niet, Hoeveel heerlijke dingen worden door den onwedergeborene gering geacht! Zij zien in Jezus Christus geen schoonheid, zij smaken geen zoetigheid in Zijne instelling, de sabbath is hun een last en zij hebben in dezelve geen vermaak. En vanwaar komt dit alles? Het is omdat er geen licht en geen openbaring van Christus 'inwendig in hen

is: Christus' Geest heeft van Christus niet getuigd, Hij heeft Christus inwendig in hunne zielen niet geopenbaard, en daarom blijven zij in de duisternis.

En nog een meditatie uit het R.D. van 7-12-2000, van Thomas Halyburton, professor te St. Andrews (Uitmundende leerredenen, 1763)

Wat ontbrak "het is altemaal goed dat zij gesproken hebben."

Deuteronomium 5:18c

De Heere had de stem van het volk gehoord. Wij zullen nu onderzoeken wat voor soort hart het was van die mensen die zo'n mooie belijdenis deden. Hun ontbrak een verstandig hart, een hart waar Salomo om bad en dat een ieder die waarlijk bekeerd is, moet hebben. Dit was het wat hun ontbrak. Want hoe ver zij ook gekomen waren, Mozes zegt toch van hen: "De Heere heeft u niet gegeven een hart om te verstaan." Hun dwaas verstand was verduisterd. Zij verstonden niet wie zij waren. Ook kenden zij die weg van het gemeenzaam verkeer met God niet. Het deksel was nog zo vast op hun hart. Ook hadden ze geen stralen van zaligmakend licht in hun hart ontvangen. Wat ze niet verstonden, konden ze ook niet recht betrachten. Hun ontbrak een rein hart, zo'n hart waar David in Psalm 51 om bad. Ook ontbrak hun een ootmoedig en een verbrijzeld hart, gewillig om in alles voor de Heere te bukken en om Zijn gramschap te dragen, daar zij tegen Hem gezondigd hadden. Zo zien we het volk van Israël, de gehele reis door de woestijn wederspanning en twistend tegen al de inzettingen. Ze murmureerden in hun tenten en verbitterden de Heere in de woestijn. Zij hadden het verbroken en verslagen hart, dat de Heere niet zal verachten, nog niet gekregen. Diegene die van zin is voor de Heere te leven, moet een hart van God ontvangen dat Hem zal vrezen, liefhebben en dat Zijn geboden zal onderhouden.

In het R.D. kerst 2000, schreef dr. J. van Eck hoe Calvijn over de mens dacht.

"Er is in de mens een godsbef en een zintuig voor Zijn bestaan. Maar zolang de Schrift er niet in meekomt werkt het alleen maar contraproductief. Dan wordt het besef van het bestaan van God door de mens omgezet in afgodendienst".

Dit is volgens Van Eck de opvatting van Calvijn. Zonder de hulp van de bijzondere openbaring in de Schrift zet de mens zijn religieus besef onmiddellijk om in afgoderij. Het menselijk hart is één grote fabriek van afgoden. De mens kan vanuit zichzelf geen ware kennis van God opdoen.

Wanneer Calvijn gelijk heeft -en dat denken wij van wel- dan is er vandaag de dag toch wel heel wat godsdienst dat in werkelijkheid afgodendienst is. Algemeen gaan kerken en groepen ervan uit dat de mens een gelovige wordt of kan worden als hij maar gedoopt is, catechisatie volgt en ermee instemt wat hem voorgehouden wordt. De predikanten zetten de jeugd aan het werk, maken van hen gelovigen, door hen met vragen over de heiliging des levens bezig te houden. Als voorbeeld de 25e Kerstconferentie in de Windroos te Dalfsen. Ds. Van de Belt stelde de vraag aan de 800 jongeren die daar aanwezig waren: "Hoe overwin je jezelf?" Tips om jezelf te overwinnen kon de predikant niet geven. De deelnemers kwamen om geestelijk bij te tanken. De Windroos wil de jongeren toerusten om getuigen te zijn. Tijdens de conferentie krijgen de jongeren een "goed gevoel", maar daarna vallen ze in hun eigen gemeenten snel terug in een soort dip. De geloofsbeleving der jongeren is anders dan de kerken brengen, ze missen er vaak de vreugde en bemoediging van het heil.

De jongeren weten niet dat ze er buiten staan, en hun wordt niet voorgehouden dat de mens uit zichzelf geen gelovige kan worden, of zoals Calvijn stelt dat er een bijzondere openbaring toe nodig is om een gelovige te worden in de ware betekenis van het woord.

Nee, men maakt de mensen en de jeugd alom godsdienstig.

Luther moest daarvan ook niets hebben. Zie onderstaand citaat uit een predikatie van hem over "Ziet Uw Koning komt tot u".

Ten vijfde: "Hij komt." Ongetwijfeld, gij komt niet tot Hem en haalt Hem niet; Hij is u te hoog en te ver, met al uw geld, moeite en arbeid kunt gij niet tot Hem komen. Want dan zoudt ge u erop beroemen, dat gij Hem door uw verdienste en waardigheid tot u hebt gebracht. Neen, lieve mens, alle verdienste en waardigheid is buitengesloten; aan uw zijde is niets dan enkel schuld en onwaardigheid; aan Zijn zijde enkel genade en barmhartigheid. Hier ontmoeten de armen en de Rijke elkander (Spr. 22 : 2).

Hierdoor worden al de schandelijke, onchristelijke leringen van de vrije wil verworpen, die van de paus, de hogescholen en de kloosters komen. Want hun gehele leer is, dat wij zullen beginnen en de eerste steen leggen.

Wij moeten uit kracht van de vrije wil beginnen God te zoeken, tot Hem komen, Hem nalopen en Zijn genade verwerven. Hoedt u, wacht u voor dit vergif. Het zijn nietswaardige leringen van de duivel, waardoor de gehele wereld misleid is. Voordat gij God aanroept of zoekt, moet God eerst zijn gekomen en u hebben gevonden, zoals Paulus zegt in ROM.

10 : 14, 15: "Hoe zullen zij Hem aanroepen, in welke zij niet geloofd hebben? En hoe zullen zij in Hem geloven, van welke zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen, zonder die hun predikt? En hoe zullen zij prediken. indien zij niet gezonden worden?" God moet de eerste steen leggen en in u beginnen, opdat gij Hem zoekt en bidt. Hij is reeds daar, wanneer gij begint en zoekt; is Hij echter daar niet, dan kunt gij niets doen dan enkel zonde; en zoveel te meer, des te groter en heiliger werk gij voorneemt te doen. Zo wordt ge een verstokte huichelaar.

Vraagt ge echter: Hoe moet men dan beginnen rechtvaardig te worden? Of wat moet men doen, opdat God in ons begint? Antwoord: Wel, hoort ge het niet, dat er bij u geen doen aan is, geen begin in u is om rechtvaardig te worden, even weinig als er in u ook een toenemen en vol eindigen is? Het beginnen, voortgaan en voleinden hangt alleen van God af. Alles wat gij begint is zonde en blijft zonde, hoe schoon het ook lijkt, doe wat ge wilt, gij kunt niets dan zondigen. Daarom is de leer van alle scholen en kloosters misleidend, omdat zij de mensen leren te beginnen met bidden, goede werken te doen, wat tot stand te brengen, te geven, te zingen, geestelijk te worden en daarmee Gods genade te zoeken.

Maar, zo zult ge zeggen, wel moet ik dan noodgedwongen zondigen als ik zonder God alleen uit de vrije wil werk en leef; want ik kan dan de zonde niet vermijden, al zou ik dat willen? Antwoord: Inderdaad is dat zo, gij moet in de zonde blijven en moet zondigen, als ge alleen werkt door de vrije wil. Want als gij in staat zoudt zijn uit vrije wil niet te zondigen of te doen wat God welgevallig is, dan zoudt ge Christus niet nodig hebben.

Hij zou een dwaas zijn geweest als Hij zijn bloed had vergoten om uw zonde, wanneer gijzelf de vrijheid en macht had om iets te doen dat geen zonde was.

Hieruit ziet gij hoe de hogescholen en kloosters met al hun leringen van de vrije wil en goede werken, niets anders doen dan de waarheid van God verduisteren. Zo komen we niet te weten wat Christus is, wat wij zijn en dat het met ons gedaan is en worden met de gehele wereld door hen in de afgrond der hel gestort. Het is dus wel tijd, dat wij alle seminaries en kloosters van de aarde uitroeien.

Leert daarom uit het Evangelie hoe het toegaat als God begint ons te rechtvaardigen en wat daarvan het begin is. Er is geen ander begin, dan dat uw Koning tot u komt en in u begint. Dat gaat aldus toe: Het Evangelie moet het allereerste zijn, dát moet gepredikt en gehoord worden. Daarin hoort ge en leert ge, dat al het uwe niets is voor God; wat ge doet en begint, alles is zonde. Doch eerst moet uw Koning in U zijn en regeren. Zie, daar begint dan uw zaligheid, daar laat ge uw werk vallen en wanhoopt aan uzelf, omdat ge hoort en ziet, dat uw doen en laten zonde en zonder waarde is, zoals het Evangelie het zegt. Daar begint gij en neemt uw Koning aan, hangt Hem aan. Roept Zijn genade

aan en troost u alleen vanwege Zijn goedheid.

Dat gij echter dit hoort en aanneemt geschiedt niet door Uw kracht, maar door Gods genade, die het Evangelie in u vruchtbaar maakt, zodat gij Hem gelooft. Want gij ziet hoe weinigen er zijn die het aannemen, zodat Christus daarom ook weende over Jeruzalem. En thans nemen de pausgezinden deze leer niet alleen niet aan, maar zij vervloeken die ook; want zij willen het niet dulden dat al hun werken zonde zijn en waardeloos. Zij willen de eerste steen leggen, woeden en gaan te keer tegen het Evangelie.

Voorts, dat het Evangelie wordt gepredikt en uw Koning komt, is ook niet in uw macht of vanwege uw verdienste. God moet het uit enkel genade zenden. Daarom is de toorn van God nergens groter, dan waar Hij het Evangelie niet zendt. Daar moet dan enkel zonde, dwaling en duisternis zijn, men moge doen wat men wil.

Anderzijds is er geen grotere genade, dan wanneer Hij zijn Evangelie zendt; want daar moet vrucht en genade op volgen, hoewel niet allen, ja zeer weinigen het aannemen. Zo is dus de heerschappij van de Paus de allervreselijkste toorn van God. De Apostel Paulus noemt zijn aanhangers dan ook met het volste recht kinderen der vervloeking (2 Petr. 2 : 14), want zij leren geen Evangelie, maar enkel menselijke leer van hun eigen doen en werken.

Zie, dat betekent: "Uw Koning komt." Gij zoekt niet Hém, Hij zoekt u. Gij vindt niet Hém, Hij vindt U. Want de predikers komen van Hem, niet van u; hun prediking komt van Hem, niet van u. Uw geloof komt van Hem, niet van u; en alles wat geloof in u werkt, komt van Hem, niet van u. Waar Hij niet komt blijft gij wel buiten, en waar het Evangelie niet is, daar is geen God, doch het is enkel zonde en verderf wat de vrije wil doet, lijdt, maakt, voor leven houdt, kan en wil.

De mens aan het werk: Hoe zijn kerken en systemen ontstaan?

Mensen zijn bezig met de Schepper, met de verlossing in Christus, met de Bijbel, met het geloof, met de dingen van het tijdelijke leven, met het welzijn van het individu en de gemeenschap. En met dat bezig zijn worden er tegelijk speculatieve systemen en stelsel uitgedacht en opgebouwd, die al de zaken waarmee men bezig is, zodanig vertalen dat een groot aantal mensen erin geloven en er vertrouwen in stellen. Mensen verenigen zich met de uitgangspunten en meningen van de stelsels en systemen en voelen zich daarin min of meer geborgen. Men vindt aldaar een zekere gemoedsrust op de vermoeiende aarde.

Door de geschiedenis heen zijn er vele stelsels en systemen geweest, en ook in onze tijd ontbreekt het ons daaraan niet.

De kerken zijn o.a.. zo'n stelsel of systeem, waarin men eigen wetten en regels heeft. Zo'n stelsel is een levensterrein waarin begrenzings, verplichtingen en dergelijke de atmosfeer bepalen. Zodra de begrenzings in gevaar komen opgeheven of verplaatst te worden, dreigt het systeem in te storten, waarvoor de handhavers en eters ervan doodsbenauwd zijn.

Begrenzings houdt in, dat mensen in hun gemaakte stelsel toch beperkt zijn en blijven in hun bewegingsvrijheid, maar dat op de koop toenemen. Ze accepteren het als een noodwendigheid. Binnen en stelsel zijn er altijd stromingen, twee hoofdstromingen, waarvan de ene behoudend is en zich strak aan de uitgezette grenzen wil houden. De andere stroming is progressief en hervormingsgezind en wil weleens over de grenzen heen kijken.

Wanneer beide stromingen in evenwicht met elkaar zijn, is er niets of weinig nieuws te melden. Het stelsel houdt de mensen in rust, en zij leven vredig samen voort. En iedereen die zich binnen het stelsel veilig voelt, zal het wel laten om het stelsel aan te tasten of te bekritisieren.

Binnen de beide stromingen is er echter altijd weinig of geen behoefte aan werkelijkheids vragen, het hoe en het waarom het stelsel er is en wat het wil en waarop het berust.

Wat is immers het waarheidsgehalte van een stelsel en wat zijn de uitgangspunten, de belijdenissen en dergelijke?

Wanneer er echte hervormingsgezinden opstaan met de waarheidsvraag in hun mond, betekent dat een grote dreiging voor het stelsel. Dan mobiliseren zich alle behoudende krachten, om hun stelsel in bescherming te nemen en veilig te stellen. Meestal geschiedt dat door alle kritiek dood te zwijgen of als onzin af te doen.

Men wil best nog wel op vragen ingaan, hervormingen aanbrenge, indien het fundament van het stelsel maar nooit ter discussie wordt gesteld!

Wee degene die de waarheidsvraag aangaande het fundament van het stelsel durft op te werpen!

De vraag mag gesteld, of de Heiland een gestructureerde en georganiseerde godsdienst heeft gewild en opgericht, met gebouwen en een geestelijke stand? Heeft Hij een zichtbare organisatie in het leven geroepen om Zijn belangen op aarde te behartigen? Stelde de Heiland een bestuurlijk lichaam in?

Nee! Niets van dat alles!

Hij heeft daarentegen aan elke gelovige het gezantschap gegeven, een

getuige van Hem te zijn, behorend tot een koninklijk priesterdom, een heilig en verkregen volk, 2Cor.5:20.

Was dan de rol welke de apostelen in Jeruzalem hadden niet die van een bestuurlijk orgaan? Hand.15:1-35. Nee, juist de oudsten in de grote vergadering wijzigden hun standpunten en schreven daarna hun geloofsbrieven. Elohim handelt altijd rechtstreeks met Zijn volk en gelovigen.

Na het heengaan der apostelen verrezen er vele religieuze organisaties, doordat het ware geloofsleven taande en ging ontbreken. Men kon zich niet meer de oorspronkelijke betekenis der samenkomsten indenken, zodat de samenkomsten meetings werden in zichzelf. Ongelovigen kregen zelfs een stem in het kapittel en konden in de organisatie deelnemen. Schijnchristenen deden hun intrede, en er werden kerken opgericht naar het voorbeeld van de synagoge. Daarin konden eigen eer, gewin, macht, etc., zich ontwikkelen tot schrikbarende hoogten. Wolven kwamen binnen en aten de kudde op, Matth.7:15, 24:11.

Een organisatie is niemand. Een partij is niemand. Een kerk is niemand. Een bevoegd gezag is niemand. Alleen personen zijn iemand.

Dat hebben wij kunnen zien toen direct naar de tweede wereldoorlog de nazi's werden berecht. De Nazi-partij werd voor het internationaal gerecht gedaagd voor begane oorlogsmisdaden. En wie verschenen er voor de rechtbank? Het Nazi-hoofdkwartier? De Nazi-partij?

Nee, er verschenen personen, die verwantwoordelijk waren geweest voor het doen en laten van de partij. Deze personen konden worden berecht. Een partij kan niet berecht worden.

De Heiland heeft nooit een kerk of organisatie ingesteld, noch een stelsel in het leven geroepen. Hij kan immers in het laatste oordeel geen kerk dagvaarden, geen organisatie of stelsel ter verantwoording roepen. Nee, alleen personen!

Dus dient een waar gelovige geen lid te zijn van enige organisatie, van een kerk of wat al meer. Hij dient vrij te zijn.

Johannes 8:36 *Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn.*